

و ما کشیده‌است که اجازه‌ی گفتن هیچ درخواستی را نمی‌دهد. در حالت ابقای ایشان اینگونه نمی‌باید باشد. چرا که مطالبات دانشجویان از شخص رییس دانشکده نیست. بلکه منظور سمتی است که ایشان با توجه به آن، بایستی پاسخگوی مطالبات دانشجویان باشد.

– مطالبات کلان یا مطالبات خرد؟

با توجه به تغییراتی که در رشته‌ی برنامه‌ریزی اتفاق افتاد، یکی از دانشجویان اظهار داشت که اخیراً دو طرح درمورد تغییر نهاد آموزش وارد مجلس شده است که قرار است دگرگونی‌های مفصلی در آموزش مدارس و دانشگاه‌ها صورت بگیرد. لازم به ذکر است که نقشه‌ی جامع تحولی در وزارت علوم نوشته شده است که دو نهاد اجازه‌ی بازبینی رشته‌ها را داشتند. یکی از این دو نهاد، شورای عالی انقلاب فرهنگی است که به دنبال بومی‌سازی علوم انسانی است و دیگری شورای عالی تحقیقات و فناوری است که به دنبال تجاری‌سازی علوم انسانی است. همچنین مجلس در حال تصویب لوایحی است که آموزش عالی و آموزش‌وپرورش را را زیر و رو کند. در این شرایط می‌بایستی انجمن علمی‌ها و شورا صنفی خواهان نظارت و کنترل بر سیلابس‌ها و واحدهای تعیین شده باشند که از یک طرف جلوی این بازبینی‌ها را بگیرند و از طرف دیگر اجازه‌ی شخم زدن رشته‌های علوم انسانی را بگیرند.

در ادامه‌ی این صحبت یکی از دانشجویان گفت که انجمن علمی‌ها و شورا صنفی نمی‌توانند مستقیماً با نهاد بزرگی چون مجلس ارتباط داشته باشند. مگر اینکه نهاد میانجی‌ای مثل اتحادیه‌ی انجمن علمی‌های کشور بتواند این رابطه را برقرار کند. اما آیا باید از مطالبات خرد شروع کرد یا مطالبات کلان؟

مطالبات خرد و کلان منافاتی با یکدیگر ندارند و با توجه به موقعیت‌های مختلف بایستی تصمیم گرفت که سمت و سوی فعالیت‌های دانشجویی را روی کدام یک متمرکز کنیم. با توجه به وضعیت موجود بایستی با نگاهی به مطالبات کلان، از مطالبات خرد آغاز کنیم. به عبارتی هر دو را می‌توان دنبال کرد، اما نیاز به بدنه‌ی دانشجویی قوی‌ای است که با توجه به تلاش‌های خود دانشجویان در سال‌های اخیر نسبت به سال‌های ۹۱ و ۹۲ بشود. گشودگی‌هایی دیده می‌شود.

به عبارتی هر دو را می‌توان دنبال کرد، اما نیاز به بدنه‌ی دانشجویی قوی‌ای است که با توجه به تلاش‌های خود دانشجویان در سال‌های اخیر نسبت به سال‌های ۹۱ و ۹۲ بشود. گشودگی‌هایی دیده می‌شود.

– واگذاری دعوت مهمانان از خارج از کشور به دانشجویها

وقتی پژوهش‌گری در ایران مهمان می‌شود، قطعاً دانشکده بخشی از هزینه‌های ایشان را می‌دهد اگر همه‌ی آن هزینه را ندهد. و مطالبه‌ای که اینجا مطرح است، این است که دعوت این مهمانان و برقراری لینک‌های خارج از کشور بر عهده‌ی دانشجویها باشد. چرا که به طور مثال دانشگاه تهران با دانشگاهی در یکی از کشورهای اروپایی که

گوشش گفت که علوم اجتماعی سر در. لبخند زدیم و دور شدیم. حالا حالاها خبری نبود. به مصلی سری زدیم و متوجه شدیم هنوز برنامه‌ی آن‌جا تمام نشده و ساعت ۱۱:۱۰ است. حدود ۱۱:۴۰ برنامه بالاخره تمام شد.

ما هم رفتیم سر در و اینطور که به نظر می‌رسید، حالا حالاها خبری نبود. به مصلی سری زدیم و متوجه شدیم هنوز برنامه‌ی آن‌جا تمام نشده و ساعت ۱۱:۱۰ است. حدود ۱۱:۴۰ برنامه بالاخره تمام شد.

اما فکر می‌کنم که والدین پیش از حد نگران بودند و اکثراً مادرها، یا بعضاً مادر و پدر، به همراهی فرزند دل‌بند خود مشغول بودند و با هم سوار اتوبوس می‌شدند و به ثانیه نرسید که هر دو اتوبوس پر شد و رفت و جایی به ما نرسید. ایستاده بودیم زیر آفتاب و وقتی می‌گشتیم هم کسی پیدا نمی‌شد که از او بپرسیم حال، ما چه کنیم؟ بعضی‌ها ایده می‌دادند که خودمان ماشین بگیریم و برویم. اما بعضی دیگر می‌گفتند نه، حتماً دانشگاه برنامه‌ای دارد. بگذاریم و طبق روال پیش برویم. به هر حال چندین اتوبوس رفتند و آمدند و بعد از حدود یک ساعت و نیم جایی هم برای ما پیدا شد و در آن اتوبوسی که سوار شدیم، در حال له‌شدن

شماره سی‌ام / مهر ۱۳۹۵
صاحب امتیاز: شورای صنفی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران
مدیرمسئول: یاسمن محبوبی متین
سردبیر: علی مظفری

مطالبات فراموش نشده!

پدرام پذیره – سال تحصیلی گذشته یکی از پرشورترین سال‌های چند سال اخیر برای بدنه‌ی دانشجویی بود. در شماره‌ی قبل ویرگول از دستاوردهای بدست آمده صحبت‌هایی شد. اما این بار میخواهیم از مطالباتی بگوییم که خواستیم، ولی محقق نشد. و صد البته یادمان باشد که این مطالبات، خواست تمامی دانشجویان بود و نباید آنها را به فراموشی سپرد. به همین دلیل از مطالبات محقق نشده سال گذشته، ۱۰ مورد را به اختصار نام خواهیم برد.

۱- داستان تالار گفت و گو

داستان تالار گفت و گو سر دراز دارد. این تالار با هزینه و امکانات بسیار بالا در یکی دو سال گذشته آماده بهره‌برداری شد و به نوعی محلی شد برای حفظ آبروی علوم اجتماعی ایران در برابر مهمان‌های خارجی! بعد از اعتراضات سال گذشته به هزینه‌ی بسیار بالا و عدم استفاده‌ی دانشجویان از این تالار، قرار بر این شد که سندی برای استفاده از این تالار تدوین شود که انجمن‌های علمی نیز بتوانند برای برخی از برنامه‌های خود از این تالار استفاده کنند و البته قول مساعدت نیز از سوی آقای رئیس داده شد. اما در فاصله‌ی کوتاه بعد از این صحبت‌ها انجمن علمی ارتباطات مجوز استفاده از این تالار که سعی در برگزاری جلسه‌ای با حضور استاد ایرانی دانشگاه لنکستر انگلستان را داشت، نیافت و در نهایت با پا در میانی گروه ارتباطات و صدور مجوز استفاده از تالار به نام گروه آموزشی، این برنامه برگزار شد. لازم به ذکر است تا به این لحظه سندی برای استفاده انجمن‌های علمی و یا کانون‌ها برای استفاده از تالار گفت و گو تدوین نشده است و بیم مستهلک‌شدن امکانات این تالار، هنوز بر وعده و وعیدهای آقای رئیس می‌چربد.

۲- اتاق دیدی، ندیدی!

تخصیص فضا موضوعی بود که چندین ماه از انرژی بدنه‌ی دانشجویی در سال گذشته را به خود اختصاص داد. داستان از کمبود یا دقیق‌تر، نبود فضا برای چند انجمن علمی و کانون‌های در دست تاسیس شروع شد. در ابتدا مهم‌ترین موضعی که در برابر تاسیس کانون‌ها گرفته می‌شد نبود فضای صحت‌هایی شد. اما این بار میخواهیم از مطالباتی بگوییم که خواستیم، ولی محقق نشد. و صد البته یادمان باشد که این مطالبات، خواست تمامی دانشجویان بود و نباید آنها را به فراموشی سپرد. به همین دلیل از مطالبات محقق نشده سال گذشته، ۱۰ مورد را به اختصار نام خواهیم برد.

۳- هر چه تعطیلی بیشتر، بهتر!

یکی دیگر از مطالبات سال گذشته باز بودن کتابخانه و سایت دانشکده در روز پنجشنبه بود. مطالبه‌ای که در دانشکده‌های دیگر، مثل دانشکده فنی محقق شده بود. موانعی که آقای رئیس برای آن نام بردند هماهنگی با بوفه، حراست و مسئولین سایت و کتابخانه بود که با رایزنی‌ها تا حدی این موانع برطرف شد ولی باز هم شیوه نعل و میخ تکرار شد و تنها در روزهای پایانی ترم گذشته از ساعت ۸ الی ۱۴ این مورد محقق شد که با این حال با وجود استقبال دانشجویان در همان شش ساعت نیز، در این ترم شاهد ادامه این روند نبودیم.

ورود جدیدالورودها به دنیای دانشجویی

رعنا حشمتی – صبح با کلی شوق و ذوق به جشن آیین ورودی نودانشجویان دانشگاه تهران رفتیم.

در ابتدای ورود، راهنمایی‌ها و کمک لیدرها خیلی خوب بود و والدین را که برنامه‌ای جدا داشتند، به سالن‌های مخصوص خود روانه کردند و ما، بچه‌ها، را فرستادند تا هر چه وسیله داریم؛ از ساک و چمدان گرفته تا کیف‌دستی خود را اجباراً به امانات بسپریم (که البته من نفهمیدم چه اشکالی دارد اگر کوله‌ای با خود به جشن ببرم؟). سپس با واریسی کارت ملی، ما را پذیرش کردند و به طرف مصل رفتیم تا برنامه شروع شود.

اما وقتی رسیدیم، جایی برای نشستن ما وجود نداشت. و از آنجایی که فیلم‌برداری می‌کردند، از ما خواهش شد که بیرون بایستیم تا ناخواسته در فیلم‌شان صحنه‌ی چند بچه‌ی ایستاده در کنار، همه چیز را خراب نکند؛ تا اینکه کمی بعد شاید صندلی‌ای برایمان جور شود بلکه ما هم سعادت دیدن برنامه‌ها و سخنرانی‌ها را داشته باشیم. اما صندلی‌ها جور نشدند و ما که از این پا و آن پا کردن خسته شده بودیم و زمان طولانی‌ای هم گذشته بود، از یکی از لیدرها پرسیدیم که برنامه چیست و گفتند ما که خبر نداریم، اما مثل اینکه تا دوازده سخنرانی است.

ما هم گفتیم خب پس ما می‌تونیم برویم و دوازده برگردیم؟ گفتند میل خودتان است. سرتان را درد نیورم. ما رفتیم، و حدود ظهر بود که در تلگرام‌مان از خود کانال باشگاه دانشجویان دانشگاه، که برنامه‌ها را اطلاع‌رسانی می‌کرد، پیغام آمد که بچه‌های زبان، مدیریت، فنی و علوم اجتماعی ساعت یازده زیر سر در دانشگاه باشند تا به دانشکده‌ها برویم و آن جا نیز معارفه‌ای داشته باشیم.

۴- شیشه‌های یخی

از اولین اعتراضات سال گذشته موضوع شفافیت مالی بود. بر اساس آیین‌نامه‌های بالادستی در راستای تبدیل دانشگاه به بنگاه تجاری، تمامی دانشگاه‌ها موظف‌اند قسمتی از مخارج خود را، خود تامین کنند و صد البته مسئولیتی هستند که این را به فال نیک می‌گیرند. دانشکده‌ی علوم اجتماعی هم با موارد مختلف سعی در تامین مخارج خود داشت. اجاره کلاس‌ها، سالن‌ها و باقی فضاهای دانشکده به موسسات کنکوری مانند قلم‌چی، اختصاص فضا به دانشجویان پردیس‌های پولی دانشگاه تهران مثل پردیس البرز و نشان‌دن دانشجویان پردیس کنار باقی دانشجویان و ارتقای ظرفیت کلاس کارشناسی ارشد به ۱۸ نفر و امثال هم. و سوال دانشجویان این بود که این پول‌های مازاد بر بودجه اختصاص یافته، کجا می‌رود و پاسخ‌هایی نظیر «خرابی پروژکتور»، «خرابی آسانسور»، «خرابی سیستم گرمایشی» و پول آب را باید بدهیم پول برق را جدا، شنیده شد.

۵- دانشجوی مگر حق نقد دارد؟

کمی‌داستان در این مورد قدیمی‌تر است. سال ۹۳ شورای صنفی دانشکده‌ی علوم اجتماعی، نوید جلسه‌ای تحت عنوان نقد گروه‌های آموزشی را داد که این جلسه به دلایلی مثل تیرت بالا لغو شد و جرعه اولین اعتراض دانشجویی بعد از رختوی چندین ساله زده شد. بعد از اعتراضات گسترده در اواخر آذر ماه تمامی گروه‌ها تن به جلسه‌ی نقد دادند که آقای رئیس جلسات بعدی نقد را به گروه‌های آموزشی محول کردند که به جز یک الی دو مورد، این جلسات دیگر ادامه نیافت.

۶- جای بزرگترین تشکل دانشجویی همچنان خالی است.

اگر تعداد اعضای شورای عمومی را نشانه‌ای از اندازه‌ی تشکل بدانیم، شورای صنفی بزرگترین تشکل دانشجویی است، از آن جهت که تک دانشجویان، عضو شورای عمومی آن به حساب می‌آید. روال بر این است که جلسات شورای فرهنگی دانشکده که آخر هر ماه برگزار می‌شود، راجع به تمامی مسائل فرهنگی دانشکده اعم از تاسیس کانون یا نشریه، برگزاری برنامه و... تصمیم‌گیری می‌شود و به جز هیئت ریسه، نماینده دو تشکل بسیج و انجمن اسلامی نیز با حق رای در این جلسات حضور دارند. یکی از مهم‌ترین خواسته‌های پیشین دانشجویان، حضور نماینده شورای صنفی در جلسات شورای فرهنگی است که

همچنان از این خواسته سر باز زده می‌شود.

۷- تیکی تاکا

برای آنان که اهل فوتبال نیستند به پاس‌کاری‌های کوتاه، پیاپی و هماهنگ و به گردش درآوردن توپ، تیکی تاکا می‌گویند. و ما از وقتی پای به دانشگاه گذاشتیم، این پاس‌کاری‌ها را بین مسئولین شاهد هستیم. یکی از مهم‌ترین این پاس‌کاری‌ها در مورد موضوع بودجه‌ی تشکل‌ها و انجمن‌ها صورت می‌گیرد. وقتی شما به دنبال پیگیری بودجه‌ی تشکل خود هستید در ابتدا به باشگاه دانشجویان پاس داده می‌شوید، سپس از باشگاه دانشجویان با ذکر اینکه بودجه به دانشکده تحویل داده شده است، به معاونت فرهنگی پاس داده می‌شوید، و بعد از اینکه معاونت فرهنگی گفت که پولی دریافت نکرده است دوباره به جای دیگر پاس داده می‌شوید. این روند آنقدر ادامه خواهد یافت که از خیر آن می‌گذرید و برای انتشار نشریه خود دنگ‌های اعضای تشکل را وسط می‌گذارید و بر اساس آن حساب می‌کنید چند نسخه چاپ کنید. این در حالی است که برای مثال در دانشگاه شریف، حتی برای چاپ پوستر برنامه خود کافی است فایل را به انتشارات داده و انتشارات به حساب دانشگاه هر تعداد که می‌خواهید پوستر رنگی چاپ کند.

۸- زین پس قسم بگیریم...

اما یکی از پایه‌ای‌ترین مطالباتی که آن روزها بدیهی خوانده می‌شد، جلسات پرسش و پاسخ بین دانشجویان و هیئت ریسه بود که قول داده شده بود دوشنبه‌ی آخر هر ماه برگزار شود و در واقع مطالبات دانشجویی در این جلسات مطرح شود. اما این جلسات در آستانه‌ی انتخابات مجلس به تعویق افتاد و بعد از عید هم این جلسات با ذکر این دلیل که از پایین (دانشگاه) مخالفت شده است و همچنین جمله «قول دادم، قسم که نخوردم» از سوی آقای رئیس متوقف شد. پس بیایید یادمان باشد زین پس برای اینکه سخنان خردمندانه اینچنینی نشنویم، برای مطالباتمان حداقل قسم بگیریم.

۹- اینترنت

بر اساس آخرین صحبت‌هایی که معاونت انفورماتیک دانشگاه در جلسه پرسش و پاسخ کوی دانشگاه در سال گذشته انجام داد، محدودیت حجم مصرفی اینترنت برای هر دانشجو گذاشته شده است که کسی حق دیگری را نخورد! حداکثر حجم مصرفی برای دانشجویان کارشناسی ۸ گیگ، کارشناسی

گفتگوی دانشجویی

از رئیس آینده چه مطالباتی داریم؟

پیاده‌سازی: سیدعلی هاشمیان
تهیه و تنظیم: علی مظفری

تعدادی از دانشجویان دانشکده‌ی علوم اجتماعی در روز دوشنبه ۱۳۹۵/۷/۵ ساعت ۱۷:۳۰ در کلاس ۳۰۵ گرد آمدند تا پیرامون مطالبات دانشجویی از رییس دانشکده که در میانه‌های مهر منتصب خواهد شد، به گفتگو بپردازند.

-چگونگی رابطه‌ی رییس دانشکده با مدیر گروه‌ها

ابتدای این گفتگو با مطالبات آموزشی آغاز شد. یکی از اعضای انجمن علمی جامعه‌شناسی اظهار داشت که مطالبات عام و کلی آموزشی مربوط به حوزه‌ی وظایف مدیر گروه‌هاست، مانند روند جذب اساتید به گروه و یا زمزمه‌هایی که راجع به بازبینی کلی دروس مطرح می‌شود. اما یک نکته‌ای که ممکن است در این صحبت نادیده گرفته شود، این امر است که محبوبیت ریاست دانشکده در نزد مدیر گروه‌ها به این علت است که هیچ دخالتی و حتی نظارتی به کار مدیر گروه‌ها ندارد. به عبارتی اگر ریاست دانشکده دخالت‌هایی هرچند کوچک در کار مدیر گروه‌ها داشته باشد، مدیر گروه‌ها آزادانه هر کاری را انجام نمی‌دهند و این

خودش یک پیشرفت به حساب می‌آید. اقدام کند. نظر دانشجویان بر این بود که اما نکته‌ی دیگر این است که دانشجویان رییس دانشکده نباید در کار مدیر گروه‌ها دانشکده‌ی علوم اجتماعی تجربه‌ی خوبی دخالت کند. اما این به معنای عدم نظارت نیست. بلکه رییس دانشکده می‌بایستی در کار مدیر گروه‌ها نظارت داشته باشد تا مدیر اساتیدی را جذب می‌کرد که مدرک دکتری نداشتند. به عبارتی عدم دخالت ریاست دانشکده در کارهای مدیر گروه‌هایی که به دنبال منافع شخصی خود هستند، اجازه‌ی هرگونه کار را به مدیر گروه‌ها می‌دهد.

همچنین دخالت رییس دانشکده‌ای که به دنبال منافع شخصی خویش است، دخالت نابه‌جایی است. اما در این بین مطالبه‌ی دانشجویان از ریاست دانشکده نسبت به رابطه‌ی ایشان با مدیر گروه‌ها چیست؟ یکی از دبیران انجمن علمی در این باره گفت که رییس دانشکده با توجه به روابط و منافع‌هایی که در پشت پرده دارد، اگر بخواهد با اتوریته در کارهای مدیر گروه‌ها دخالت و نفوذی داشته باشد، این کار لزوماً به نفع دانشجویان نخواهد بود. رییس دانشکده می‌بایستی در تقابل با یک نهاد بیرونی که حراست دانشگاه را هم شامل می‌شود با اقتدار عمل کند. همچنین دانشجویان هم باید موضع‌گیری‌های جدیدی کنند. مثلاً هیچ کارشناس حراستی حق ندارد با دانشجو صحبت کند یا از او کارت دانشجویی بگیرد. مطالبات ما نمی‌دهد. ایشان جواب سلام بلکه بایستی از طریق معاونت دانشجویی

خودش یک پیشرفت به حساب می‌آید. اقدام کند. نظر دانشجویان بر این بود که اما نکته‌ی دیگر این است که دانشجویان رییس دانشکده نباید در کار مدیر گروه‌ها نظارت داشته باشد تا مدیر اساتیدی را جذب می‌کرد که مدرک دکتری نداشتند. به عبارتی عدم دخالت ریاست دانشکده در کارهای مدیر گروه‌هایی که به دنبال منافع شخصی خود هستند، اجازه‌ی هرگونه کار را به مدیر گروه‌ها می‌دهد. همچنین دخالت رییس دانشکده‌ای که به دنبال منافع شخصی خویش است، دخالت نابه‌جایی است. اما در این بین مطالبه‌ی دانشجویان از ریاست دانشکده نسبت به رابطه‌ی ایشان با مدیر گروه‌ها چیست؟ یکی از دبیران انجمن علمی در این باره گفت که رییس دانشکده با توجه به روابط و منافع‌هایی که در پشت پرده دارد، اگر بخواهد با اتوریته در کارهای مدیر گروه‌ها دخالت و نفوذی داشته باشد، این کار لزوماً به نفع دانشجویان نخواهد بود. رییس دانشکده می‌بایستی در تقابل با یک نهاد بیرونی که حراست دانشگاه را هم شامل می‌شود با اقتدار عمل کند. همچنین دانشجویان هم باید موضع‌گیری‌های جدیدی کنند. مثلاً هیچ کارشناس حراستی حق ندارد با دانشجو صحبت کند یا از او کارت دانشجویی بگیرد. مطالبات ما نمی‌دهد. ایشان جواب سلام بلکه بایستی از طریق معاونت دانشجویی